

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XXIV.

Apríl

2021

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Číslo 4

„Prechod“

Ako isto viete – pred farou máme vodorovnú dopravnú značku – prechod pre chodcov. Denne tadiaľ prechádzam do kostola. Po istom čase som začal sledovať kedy sa prvý raz stane, že mi zastaví nejaký vodič, aby ma pustil na druhú stranu. Žiaľ trvalo to skoro tri mesiace a vodičke, ktorá mi prvá zastavila som šiel osobne poďakovať, čo najprv nechápala, no potom vzala s humorom.

Prežívame Veľkú noc. Tento sviatok sa slávi v Cirkvi od prvých storočí. Obvykle sa prijíma, že kresťanská Veľká noc vznikla z židovskej Paschy, čo znamená prechod. Ježišovi nasledovníci dali nový obsah pôvodne židovskému sviatku. Sv. Augustín chápal Veľkú noc ako prechod Ježiša z tohto sveta k Bohu cez utrpenie a zmŕtvychvstanie. A sv. Ambróz dodáva, že je prechodom „od hriechu k životu, od viny k milosti, od poškvrnenia k posväteniu“.

Ježiš svojou smrťou a zmŕtvychvstaním otvoril prechod aj nám všetkým. Prechod od hriechu do slobody božích detí. Prechod z temnoty do svetla, čo krásne symbolizuje obrad svetla na začiatku veľkonočnej vigílie.

Prejsť na druhú stranu nemusíme chápať nutne v zmysle odchodu z tohto sveta. Máme mnoho svedectiev ľudí, ktorí vo svojom živote zažili prechod z temnoty do svetla. Opustili staré a vstúpili do nového života. Ježišovo zmŕtvychvstanie nám všetkým dáva nádej, vďaka ktorej môžeme aj my každý deň prejsť túto cestu. Cestu z tmy do svetla. Vo veľkonočnom chválospeve počujeme: „Zaraduj sa, zem, zaplavená tolkým jasom, lebo svetlo večného Kráľa, vymanilo Ťa z moci temnôt.“ Skúsme aj my v každom našom dni hľadať tento prechod – prechod z tmy do svetla.

Milan Cehlárik, administrátor

Milosrdenstvo v nás !?/

„Cez tento obraz budem udeľovať dušiam veľa milostí, preto nech má k nemu prístup každá duša“

(denník sestry Faustíny)

Je tomu už veľa rokov, čo som si v kostolíku v mojej rodnej dedine prvý krát všimla obraz, ktorý ma od prvého momentu zaujal. Dnes už ho vídame v mnohých kostoloch a je súčasťou nejednej kresťanskej domácnosti. Obraz Božieho milosrdenstva... „Ježišu, dôverujem ti“, v týchto slovách je pre mňa obsiahnutá podstata mojej viery. A predsa... Ako šiel život túžila som sa dozvedieť o tomto obraze viac. Denníček sv. Faustíny Kowalskej ma sprevádzal po mnohé večery. Nedá sa čítať ako bestseller, nedá sa ani povedať, že chvíle s ním by boli klasickým čítaním. Skôr prežívaním a objavovaním, tiež radosťou a naplnením srdca. Samozrejme ako každý, kto sa s touto knižkou stretol, túžila som aj ja uvidieť raz originál prvého obrazu, namalovaného podľa mystického videnia sestry Faustíny, umiestneného v Dominikánskom kostole vo Vilniuse. Ako by som sa ja len dostala do Vilniusu? Keby tak ešte do Ríma, Lúrd či Fatimy, ale Vilnius? Pár týždňov po oslave mojej 60-tyky som zrazu zaregistrovala v kresťanskej televízii reklamu na zájazd do Petrohradu a kresťanského Pobaltia. Na Petrohrad som tiež občas pomyslela a tu zrazu taká vzácna kombinácia - jedna zo zastávok Vilnius. Neváhala som ani chvíľu a zájazd som si „darovala“ k jubileu. Všetko klaplo na jednotku. Súhlas manžela, že jasné, ideme. Prihláška, odlet do Petrohradu, výborne zorganizovaný zájazd spočívajúci v presune autobusom po troch nociach strávených v Petrohrade do Tallinu, potom Riga a na záver Vilnius. Konečne sme sedeli pred ním... Kňazi, ktorí nás sprevádzali, odsľúžili len pre našu skupinu sv. omšu. Pokiaľ nám to čas dovolil, sme sa v tichej bázni, úcte a vďaka naplnili zázrakom jedinečnej chvíle uvedomujúc si, že sem sa už asi nikdy nedostaneme. Ešte sme

mali zopár hodín na kávičku a prehliadku mesta. Ako sme tak kráčali smerom do cukrárne zrazu v našej skupine šum, krik... Čo sa stalo? No práve to, čo sa asi stáva mnohým cudzincom. Jednej panej z našej skupiny v kostolíku ukradli tablet, kde mala zdokumentovaný celý zájazd. Vychádzalo to tak, že sa to muselo stať počas sv. prijímania. Pri káve sme sedeli dva manželské páry, ktorým to nedalo pokoj. Áno, vstúpil do nás nepokoj z tej nespravodlivosti, ako to len niekto môže urobiť. A v podstate bolo po krásnom duchovnom zážitku. Logicky sme rozmýšľali, že predsa to ten domáci zlodej mal zrejme nacvičené a teraz číha na ďalších dôverčivých ľudí v tom kostole. Na prehliadku mesta už nebolo pre nás štyroch pomyslenie. Padlo rozhodnutie vrátiť sa tam, pretože pani z druhého páru si pamätala domáceho ošumelého človeka, ktorý sa tam obšmietal okolo našej skupiny. Tak sme sa, samozrejme opantani spravodlivým hnevom, náhlili späť upršaným mestom. Nie však pobudnúť ešte chvíľu pri obraze, ale s úmyslom dolapiť zlého zlodeja. Bol tam! V chodbičke za závesom nenápadne číhajúci a čakajúci na svoju chvíľu, zatiaľ čo v kostole ďalšia skupinka nič netušiacich turistov slávila sv. omšu... No a stalo sa niečo, čo mi v tej chvíli pripadalo úplne samozrejme. Vytiahli sme ho von, oprášili svoju ruštinu zo školských lavíc. Boli sme predsa v práve... Pristavili sa pri nás nejakí domáci, zavolali políciu. Nasledovalo vysvetľovanie policajtom, doklady, kontakt a pod.. Chlapík samozrejme predmet dokazný už pre seba nemal... Všetko to trvalo nekajkých 20-30 minút. Nakoniec sme odišli bez tabletu. Nechala som si pokaziť v podstate chvíľu, na ktoré som sa celý čas tešila. Cestou do Poľska v autobuse nastalo vnútorné rekapitulovanie. Uvedomila som si, že teraz pri driemotách by som mala mať vlastne pred očami obraz Božieho milosrdenstva, ale boli tam vystrašené oči zlodeja. A v tom mi to docvaklo. Koľkokrát sa ešte týmto spôsobom necháme oklamať a okradnúť? Nie o veci, ale niečo oveľa

vzácnjšie, čo sa nedá kúpiť. Uvedomila som si, že sme vlastne týmto našim bojom za spravodlivosť popreli presne to, čo sme tam hľadali. Milosrdenstvo v našich srdciach. A tak teraz s týmto pocitom žijem. Znova sa vraciam k sestre Faustíne a jej denníčku. A svitla nádej. Tento týždeň som počula v kresťanskej televízii reklamu na zájazd po stopách sestry Faustíny. Už som sa pýtala muža. Ideme? Jasné, hneď po korone...

D.H.

Je zlé byť „iný“?

Od roku 2006 patrí 21. marec Svetovému dňu Downovho syndrómu. Priznám sa, že som doteraz o tomto dni vôbec nevedela. Downov syndróm je genetické ochorenie spôsobené zmožením genetického materiálu v 21. chromozóme. Pomocou viacerých skríningových testov a vyšetrovacích metód je možné diagnostikovať toto ochorenie už pred narodením. Pre ľudí s Downovým syndrómom je typický profil tváre, kožná riasa na krku, zošikmené očné štrbiny. Deti, ktoré sa narodia s takýmto postihnutím majú oneskorený nielen motorický, ale aj verbálny a sociálny vývoj. Najdôležitejšia je v prípade ľudí s Downovým syndrómom najmä zdravotná a sociálna starostlivosť. Správnym prístupom a rodičovským vedením sa dokážu v dospelosti do určitej miery osamostatniť. Keď sa bu-

dúci rodičia dozvedia informáciu, že ich dieťa nebude zdravé, určite ich prenikne pocit smútku a strachu. Asi sa nedá ani vyjadriť slovami, čo všetko prežívajú vo svojom vnútri. Človek je odrazu postavený pre veľmi zložitú a náročnú životnú skúšku, ktorú dokáže prekonať len s láskou a vierou v srdci. Prijat' aj veci, ktoré sa vyvíjajú inak ako sme si predstavovali vyžaduje obrovskú pokoru. Keď som si prečítala informáciu, že 21. marec je venovaný práve takýmto ľuďom zaspomínala som si na našich starých rodinných známych, ktorí mali dvoch chlapcov a jeden z nich mal práve diagnózu Downovho syndrómu. Táto rodina žila v Mníchove a vždy sme sa aspoň raz do roka stretli a trávili spolu nejaký čas mali sme možnosť lepšie sa spoznať. Tento chlapec sa volal Bernhard, ale rodičia a všetci známi mu hovorili Benny. Bol naozaj úžasný a veľmi milý človečik. Žiaľ už nie je medzi nami. Benny mal milujúcich rodičov, ktorí ho vychovávali vo viere a láske. Dávali mu možnosť pocítiť, že je jedinečný a výnimočný a naozaj takým aj bol. Naplňal pozitívnu energiou každého vo svojej blízkosti. Dokázal prejaviť radosť z vecí, ktoré možno my často ani nevnímame, alebo nepovažujeme za hodné našej pozornosti. Tešil sa z toho, keď na matinej tvári ráno zbadal úsmev, keď zbadal v záhrade rozkvitnuté kvety, keď videl, že za oknom svieti slnko... jednoducho z úplne obyčajných maličkostí, ktoré sú často pre nás samozrejmosťou. Pri pohľade do jeho očí som videla len čistú a úprimnú lásku nevinného dieťaťa, radosť a dobrosrdečnosť. Samozrejme, že sa na niečo, alebo niekoho dokázal nahnevať, ale nikdy si tieto negatívne emócie neukladal do svojho srdca. Hnev bol u neho len akýmsi chvíľkovým vzplanutím. Nikdy sa nedokázal hnevať príliš dlho. Nikdy si v sebe tieto negatívne emócie neukladal ako sa to často mnohým z nás stáva. S láskou znášal aj hanlivé slová od iných. Keď si spomeniem na Bennyho povedala by som, že sa od neho mám naozaj čo učiť. V jeho srdiečku mala miesto len láska a ra-

Priatelia nepočítajú chromozómy

dosť. V pamäti mi utkvela aj spomienka z jednej dovolenky, na ktorej som bola spolu so svojou rodinou. Stretli sme veľkú skupinku rodičov s deťmi, ktoré mali rovnakú diagnózu ako Benny a trávili dovolenku v rovnakom ubytovacom zariadení. Každý deň sme mali možnosť sledovať ako sa tieto deti spolu so svojimi rodičmi hrajú a rozprávajú. Rodičia pre nich vymýšľali rôzne aktivity, hry, divadlá. Bolo naozaj obohacujúce sledovať tie úprimné a láskyplné úsmevy, vidieť radosť v očiach detí s akou prežívali každý jeden okamih dňa. Bol to pre mňa veľmi silný a emotívny zážitok, ktorý by som dopriala každému. Mrzí ma, že ľudia, ktorí sa navonok odlišujú napríklad svojim fyzickým vzhľadom sú často predmetom výsmechu iných. Niekedy máme možnosť takýto prístup pozorovať už aj medzi deťmi. Veľakrát sa deti pre svoje odlišnosti stávajú terčom výsmechu, odsudzovania, ponižovania a kolektív detí ich nechce medzi seba prijať. Takéto postoje sú veľmi zarmocujúce a nie sú vôbec správne. Ľudia, ktorí majú Downov syndróm sú síce odlišní, ale podľa mňa sú jedineční. Majú svoj príbeh a túžbu žiť v láske. Sú pre nás živým príkladom Ježiša Krista, príkladom lásky, pokoja a pokory. Vnímajú svet z úplne iného uhla, „Božími očami.“ Takýto ľudia sú pre nás obrovským darom a práve prostredníctvom nich máme možnosť naživo stretnúť Pána Ježiša. Určite musia v živote aj mnoho vytrpieť, ale ich cesta vedie rovno do neba za našim nebeským otcom. Pokúsme sa aj my sa hľadiť na svet „Božími očami“, hľadáme vo všetkých ľuďoch, veciach a skúsenostiach len lásku a dobro.

Tešme sa už len preto, že sme sa ráno zobudili. Naučme sa naplno s láskou prežívať každú sekundu.

L+L

Agapé

Začala nám jar, na ktorú sme sa všetci veľmi tešili. Je to asi najkrajšie obdobie v roku, keď sa všetko sivé premení na voňavé a farebné, keď nám slniečko osvetlí každý tmavý kút a keď cítime aj v našom vnútri radosť z predlžujúcich sa jarných dní. Veľmi mi to pripomína Veľkonočné sviatky - obdobie pokánia – keď sa smútok z ukrižovania Pána Ježiša zmení na čas obrovskej radosti z jeho zmŕtvychvstania. Obdobie jari je tiež spojené s rôznymi očistami. Tu sa nám ponúka príležitosť vo svätom trojdňu spojiť veľký pôst s očistou duše aj tela. Pripraviť sa na nesmiernu radosť z druhej šance, ktorú nám ponúkol Pán Ježiš, keď sa za nás obetoval a tiež telesná očista, ktorá prospeje našmu zdraviu. Veľkonočná nedeľa je najväčším kresťanským sviatkom. Je spojená s rôznymi tradíciami, ako aj s požehnaním jedál. Požehnaním zdôrazňujeme vzťah k Bohu a k veciam okolo nás ako k Božím darom. Požehnanie dáva veciam zmysel na základe viery. Žehnanie pokrmov na Veľkú noc súvisí so starou prísnou pôstnou disciplínou. Podľa nej bolo v pôste zakázané požívanie nielen mäsa, ale aj vajec a syra. Tieto dlho odriekané pokrmy boli na Veľkú noc požehňované pre ich prvé domáce použitie. Požehnanie pokrmov pripomína, že spoločenstvo so zmŕtvychvstalým Kristom pri eucharistickom stole má pokračovať doma hostinou lásky – agapé. Pri požehnaní pokrmov prosíme, aby bol Kristus našim hosťom a spoločníkom nielen pri stole, ale i v živote. Jedlá sa požehňávajú v sobotu večer po slávení vigílie alebo v nedeľu ráno, aby rodiny mohli pokrmy požívať už pri spoločných raňajkách. Nech nám bohatý veľkonočný stôl aj tento rok pripomenie, že Boh je štedrý k nám a chce byť stále s nami.

Veľkonočný baránok:

200 g práškového cukru

1 vanilka

5 žltkov

2 celé vajcia

Citrónová šťava

Citrónová kôra

300 g hrubej múky

5 bielok

200 g práškového cukru, 1 vanilka, 5 žltkov, 2 celé vajcia, citrónová šťava, citrónová kôra všetko spolu vymiešame cca 30 min. Pridáme 300 g hrubej múky a z 5 bielok vyšľahaný sneh. Do vymastenej a múkou vysypanej formy vylejeme cesto a pečieme na stredne vyhriatej rúre 45 min. Z kávových zŕn urobíme oči a posypeme cukrom.

AS

Prosil som Boha...

Prosil som Boha, aby ma zbavil pýchy, ale on mi odpovedal: "Nie." povedal mi, že pýcha sa neodoberá, ale ľudia sa jej majú zriekať. Prosil som Boha, aby vyliečil moju dcéru pripútanú na lôžko, ale Boh mi povedal: "Nie." Jej duša je v bez-

pečí a telo aj tak zomrie. Prosil som Boha, aby mi dal trpezlivosť, a Boh mi povedal: "Nie." Povedal, že trpezlivosť sa získava prostredníctvom skúšok. Ona sa nedáva, ale je odmenou. Prosil som Boha, aby mi dal šťastie, a Boh mi povedal: "Nie." Povedal mi, že on dáva pozhnanie, a či budem šťastný alebo nie, záleží na mne. Prosil som Boha, aby ma zbavil bolesti, a Boh mi povedal: "Nie." Povedal mi, že utrpenie odvracia človeka od svetských starostí a privedie ho k Bohu. Prosil som Boha, aby môj duch rástol, a Boh mi povedal: "Nie." povedal, že duch musí vyrásť sám. Prosil som Boha, aby ma naučil milovať všetkých ľudí tak, ako miluje mňa. "Konečne," Pán mi povedal, "pochoпил si, o čo prosíš." Prosil som o silu a Boh mi poslal skúšky, aby ma to zocelilo. Prosil som o múdrosť a Boh mi poslal problémy, nad ktorými si treba lámať hlavu. Prosil som o statočnosť a Boh mi poslal nebezpečenstvo. Prosil som o lásku a Boh mi poslal nešťastníkov, ktorí potrebujú moju pomoc. Prosil som o blaho a Boh mi dal možnosti. Nedostal som nič z toho, čo som chcel, ale mám všetko, čo som potreboval! Boh odpovedal na moje modlitby.

príspevok z 22.03.2021 o 14.41 zo stránky

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100044307765291>

Ako zajkovci maľovali vajička

Otec Zajko v poslednom čase častejšie vstával z piecky, utieral labkou zarosený oblôčik a skúmavými očkami vyšiel von. Pokrútil hlavou, akoby sa mu niečo nevidelo a pod'ho zase k teplej piecke. Až jedného dňa strihol uškami, pomykal fúziki a povedal svojej pani Zajačulke a synovi Ušiačikovi: „Môžeme už otvoriť chalúпку a nemusíme sa báť, že nám do nej nafúka snehu a ľadu. Môžeme sa už i po hore prebehnúť a nemusíme sa báť, že nám pazúriky na labkách odskáču alebo fúziky primrznú v snehu. Nemusíme sa

už ničoho obávať, lebo je tu jar!“ Otec Zajko už aj otváral dviery a prvý vybehol von. Za ním Ušiačik a posledná utekala Zajačuľka. Behali, skákali a naháňali sa po zelenej trávičke. Ušiačik sa s otcokom Zajacom tak naháňali dolu vřskom, že nestíhali ani nôžkami prepletať. Ale v tom milému Zajkovi čosi vážneho vhplo do hlavičky, že zabudol zadné labky poslať za prednými a skotúľal sa dolu briežkom na čistinku. Zajačuľka i Ušiačik sa chceli smiať, ale otecko Zajac mal „ňufáčik“ veľmi prísny a hneď povedal: „Dost' bolo behania i skákania, dost! Teraz ma počúvajte. Je tu jar a zanedlho bude i Veľká noc. Treba nám namaľovať vajička. Po tak vážnej reči zväznela i Zajačuľka aj malý Ušiačik. Podoprela si Zajačuľka múdry ňufáčik labkou a húta-la, húta-la až vyhúta-la, že sa do maľovania vajičok pustia ešte dnes, lebo ktovie či dol Veľkej noci slniečko už iba zo dva razy nevychádza? Ved' akože to zajkovci môžu tak presne vedieť, keď nemajú kalendár? Nuž prehodila si Zajačuľka čistú zásteru, na chrbát si vzala kôš a vybrala sa na cestu. Ved', keď chcú Zajkovci maľovať vajička, musia ich najprv kúpiť od starej sliepky Kvkok. Stará Kvkok je sliepka na horárovom dvore. Býva vždy našuchorená a očiskami stále blýska, akoby chcela niekoho d'obnúť. Najlepšie

by bolo nemať s ňou nič dočinenia, ale Kvkok znáša veľmi pekné biele vajička. Zajkovci už po dve jari vzali od nej vajička na maľovanie a vždy sa tak krásne vydarili, že hádam v celom kraji nebolo takých. Nuž teda zamierila i túto jar Zajačuľka na horárov dvor. Stará Kvkok sedela na sene na svojom hniezde a driemala. Perie mala ako vždy našuchorené na všetky strany a malé zlostné očká boli zažmúrené. Ale teraz Kvkok nebola zlostná, ani nahnevaná. Naopak, oddávala sa príjemným myšlienkam. Pod ňou, pod teplými pierkami ležalo desať krásnych bielych vajičok. Kvkok ich už niekoľko dní zohrievala a snívala o krásnych žltých kuriatkach, na ktoré bola veľmi žysná. Kvkok by snívala svoj krásny sen i ďalej, keby na dvor nebola vyšla gazdiná. Začala rozhadzovať zrno. Všetka hydina sa rozbehla za zrnom. Milá Kvkok zabudla na biele vajička a hybááá! Hrnula sa svojimi silnými krídlami a chcela dohoniť to čo zameškala. Ako tak zobkala, stretla sa so svojou kmotrou Čvkok, čo mala hniezdo na druhej strane dvora. Začali sa rozprávať: „Vieš čo Kvkok?“ „Neviem Čvkok.“ A tu sa Kvkok dozvedela všetky klebety, čo za posledné dni zmeškala, že kohútik Tik sa pobil s kohútikom Pikom, že pes Dunčo ponaháňal hus Gagu, lebo mu stupila na labku, a že kocúr Muro..., ale v tom Kvkok vykrikla: „Moje krásne biele vajička!“ a bežala čo jej krátke nohy stačili a zastala pred prázdny hniezdom... S veľkým krikom a trepotaním sa Kvkok vrátila naspäť do dvora. Čo myslíte deti, kde zmizli Kvkok jej krásne biele vajička? Ak budete trpezlivé, dočítate sa koniec príbehu v ďalšom čísle. Čas si môžete krátiť vynaľovaním obrázku na ďalšej strane.

(Prvá časť rozprávky bola uverejnená v aprílovom čísle z roku 2003. Opakované zverejnenie je z dôvodu nezverejnenia druhej časti)

Farské oznamy

Bohoslužby na apríl

*rozpis je orientačný, rozhodujúce sú
nedelne farské oznamy*

Na základe epidemiologických opatrení je pozastavené verejné slávenia bohoslužieb. Krsty, sobáše a pohreby je možné sláviť, sú však obmedzené maximálnym počtom 6 účastníkov vrátane kňaza, a podmienené dodržaním hygienických opatrení. Počas dňa bude otvorená zadná časť kostola (žobráčka), kde sa budete môcť pomodliť. Nahlásené úmysly sv. omši budú odslúžené v pôvodných termí-

noch. Ak by niekto chcel úmysel zmeniť alebo preložiť nech ma kontaktuje telefonicky.

- 1. apríl – Zelený štvrtok** – sv. omša o 18:00 hod. (on-line)
- 2. apríl – Veľký piatok** – krížová cesta o 11:00 hod., (on-line) obrady o 17:00 hod. (on-line)
- 3. apríl – Biela sobota** – veľkonočná vigília o 19:30 hod. (on-line)
- 4. apríl – Veľkonočná nedeľa** – sv. omša o 10:30 hod. (on-line)

každú nedeľu sv. omša o 10:30 hod. (on-line)

litánie

V Suchej v nedeľu po farskej sv. omši.

Apríl 2021
pôstne a veľkonočné obdobie

Št 1	Zelený štvrtok
Pi 2	Veľký piatok
So 3	Biela sobota
Ne 4	Veľkonočná nedeľa
Po 5	Veľkonočný pondelok
Ut 6	Veľkonočný utorok
St 7	Veľkonočná streda
Št 8	Veľkonočný štvrtok
Pi 9	Veľkonočný piatok
So 10	Veľkonočná sobota
Ne 11	2. veľkonočná nedeľa
Po 12	Sv. Július I., pápež a mučeník
Ut 13	Sv. Martin I., pápež a mučeník
St 14	Sv. Lýdia, panna a mystička
Št 15	Sv. Anastázia, panna a mučenica
Pi 16	Sv. Bernadeta, panna a rehoľníčka
So 17	Bl. Rudolf, mučeník
Ne 18	3. veľkonočná nedeľa
Po 19	Sv. Lev IX., pápež
Ut 20	Sv. Marcel, pápež
St 21	Sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi
Št 22	Sv. Konrád, rehoľník
Pi 23	Sv. Vojtech, biskup a mučeník
So 24	Sv. Juraj, mučeník
Ne 25	4. veľkonočná nedeľa
Po 26	Sv. Anaklét (Klétus), pápež a mučeník
Ut 27	Sv. Jaroslav, mučeník
St 28	Sv. Zita, panna
Št 29	Sv. Katarína Sienská, panna a učiteľka
Pi 30	Sv. Pius V., pápež

„Radosť Veľkej noci je práve v tom, že je východiskom zo smrti a hrob ostal prázdny. Boh je na strane života.“

Anton Srholec

Výročia, pripravované akcie

02.04. – 16. výročie smrti sv. pápeža Jána Pavla II. (2005)

16.04. – 94. narodeniny emeritného pápeža Benedikta XVI. (1927)

Marec v našej farnosti

krsty:

Viktória Pagáčová, Košolná
Filip Vlachovič, Suchá nad Parnou
Valéria Jungová, Suchá nad Parnou
Tomáš Mihálik, Suchá nad Parnou

pohreby:

+ 03. 03. Anna Brestovanská, Zvončín, 73 r.
+ 03. 03. Pavol Hornák, Suchá, 72 r.
+ 25. 03. Štefan Hajdúšek, 81 r.

Úmysly Apoštolátu modlitby na apríl 2021

- **Všeobecný:** Za tých, ktorí v krajinách pod diktatúrou, autoritárskym režimom alebo s oslabenou demokraciou bojujú za základné práva, riskujúc vlastné životy.
- **Úmysel KBS:** Aby sme príkladným slávením Veľkej noci prinášali svetu nádej na víťazstvo Božej pravdy a spravodlivosti.

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY
Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť
Suchá nad Parnou, č. 431, PSČ 919 01. Tel.:
033 / 55 80 144.

šéfredaktor: Milan Cehlárik, administrátor
grafický editor: Daniela Zsigraiová
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave zo dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok